

Jag heter Elizabeth, men det är det aldrig någon som har kallat mig. När pappa såg mig som nyfödd måste han ha tyckt att jag såg förnämlig och sorgsen ut som en gammaldags drottning eller någon död person, men istället blev jag alldeles vanlig, man lägger inte märke till något särskilt hos mig. Till och med mitt liv har varit vanligt fram till nu. Mer Daisy än Elizabeth från första stund.

Men sommaren när jag reste till England för att hälsa på mina kusiner förändrades allt. En del berodde på kriget, som antagligen förändrade massor med saker, men jag minns ändå inte särskilt mycket av det som hände före kriget så det räknas inte i min bok. Den här alltså.

Det mesta förändrades tack vare Edmond.
Och så här gick det till.

Jag stiger ur ett plan, varför ska jag berätta senare, och det har landat på Londons flygplats och jag ser mig om efter en typ medelålders kvinna som jag har sett på bild och som är min moster Penn. Fotografierna var gamla, men hon såg ut som om hon skulle kunna ha på sig ett stort halsband och lagklackade skor och kanske någon sorts smal klänning i svart eller grått. Men jag gissar bara, för på bilderna syntes inget annat än hennes ansikte.

I vilket fall som helst så står jag där och tittar och alla går sin väg och min mobil har ingen täckning och jag tänker Toppen, nu blir jag övergiven på flygplatsen och då är det två länder där de inte vill ha mig, när jag märker att alla har försvunnit utom en kille som kommer fram till mig och säger Du måste vara Daisy. Och när jag ser lättad ut gör han det också och säger Det är jag som är Edmond.

Hej Edmond, säger jag, kul att träffas, och så tittar jag noggrant på honom och försöker föreställa mig hur det nya livet hos mina kusiner kommer att bli.

Nu måste jag berätta hur han ser ut innan jag glömmer för han är inte precis någon vanlig fjorttonåring med den där CIGARETTEN och hår som ser ut som om han har kapat det

själv med en yxa mitt i mörkaste natten, men bortsett från det ser han precis ut som en byracka, ni vet sådana som finns på hem för övergivna djur och som verkar lite hoppsfulla och snälla och direkt lägger nosen i handen på en samtidigt som de bemöter en med något slags värdighet och i samma stund vet man att man kommer att ta med den hem? Sådan är han.

Fast han tog med mig hem.

Jag tar väskan, säger han, och trots att han är ungefär en halvmil kortare än jag och har armar som inte är tjockare än benet på en hund, sliter han åt sig väskan och jag sliter tillbaka och säger Var är din mamma, är hon i bilen?

Och han ler och tar ett bloss på cigarettens, och trots att jag vet att rökning dödar och allt det där så tycker jag att det är lite coolt, men i England kanske alla ungar röker? Jag säger inget för det kanske är något som man borde känna till art i England får man röka när man fyllt typ tolv och om jag gör en stor affär av det skulle jag framstå som en idiot innan jag ens har varit här i fem minuter. Hursomhelst säger han Morsan kunde inte komma till flygplatsen för hon jobbar och man vill inte riskera livet genom att ströa henne när hon jobbar och alla andra verkade vara någon annanstans så jag körde hit själv.

Då tittade jag lite konstigt på honom.

Du körde hit själv? Du KÖRDE HIT själv? Visst och JAG är hertiginnan av Panamas privatsekreterare.

Och så ryckte han lite på axlarna och lade huvudet på sned sådär som en bortsprungen jyrcke och pekade på en skrotfärdig svart jeep och öppnade dörren genom att sträcka in handen genom det nedrevade fönstret och dra upp handtaget och rycka till. Han kastade in min väska där bak, eller snarare sköt in den för den var ganska tung, och sedan sa han Hoppla in kusin